

Streszczenie. Katecheza XII. Ks. Rafał Flak. Rozeznawanie i towarzyszenie jako forma synodalna.

Synodalność rozumiana jako wspólne rozeznawanie, bycie razem, pogłębianie więzi i wytyczanie wspólnych celów jest cechą braterskiej wspólnoty, a w szczególności celem Kościoła katolickiego. Poszukiwanie form i metod owocnego synodowania to zadanie głównie dla liderów grup i stowarzyszeń kościelnych, to oni bowiem najlepiej znają środowiska, w których posługują.

Rozeznawanie duchowe jest niejako poszukiwaniem Boga we własnej duszy. Pierwszym i niezbędnym czynnikiem, bez którego rozeznawanie nie może być skutecznym narzędziem synodowania, jest ufna modlitwa. Jej intencjami powinny być całkowite otwarcie na działanie Ducha Świętego, odrzucenie zbędnych rozproszeń i prośba o dar umiejętności rozczytania znaków, dzięki którym proces rozeznawania będzie skuteczny.

Kolejnym elementem składowym procesu rozeznawania powinno być wyciszenie. Znalezienia izdebki, miejsca odosobnienia, namiotu spotkania z Bogiem, którego będzie można usłyszeć, a nie przekrzyczeć, to ważna dyspozycja, dzięki której człowiek ma szansę doznać łaski skutecznego rozeznania. Bóg mimo że potężny i wszechmocny najlepiej czuje się w szlachetnym, czystym, prawym sercu swojego umiłowanego dziecka i to właśnie w cichości tego serca mówi najwięcej.

Rozeznawaniu mogą towarzyszyć wątpliwości. Jest to naturalny proces, którego doświadczają szczególnie ludzie młodzi. Rozeznawanie warto wtedy zakończyć rozmową z osobą duchowną, która pomoże rozwiązać wątpliwości.

Rozeznawanie jako forma synodowania jest procesem bardziej złożonym i wymaga dłuższego przygotowywania niż rozeznawanie indywidualne.

Przy rozeznawaniu i bezpośrednio po nim niemal naturalną konsekwencją jest etap towarzyszenia. Rozeznawanie nie przyniosłoby efektu, gdyby nie miało być komu przekazane.

Synodalne towarzyszenie to bycie blisko osoby, która tego potrzebuje, bo mierzy się z zagadnieniem, które po ludzku zdaje się ją przerastać. Można wyróżnić dwie formy towarzyszenia duchowa i fizyczna.

W zakresie duchowego towarzyszenia największą wartość mają oczywiście wspólnotowa modlitwa, ofiarowana Komunia Święta czy praktyki związane z umartwieniem i ofiarą. W zakresie fizycznego towarzyszenia warto zadbać o tzw. elementy praktyczne do których należą: jasno sformułowane zagadnienia i problemy do rozeznania, propozycja konkretnego fragmentu Pisma Świętego do rozważenia, instrukcja na temat tego, jak przeprowadzić osobistą medytację nad Słowem Bożym. Towarzyszenie w aspekcie fizycznym powinno odznaczać się przejrzystością i elastycznością oraz być dostosowane do indywidualnych potrzeb petentów.

Kluczową kwestią w rozeznawaniu i towarzyszeniu zarówno w sensie indywidualnym, jak i na płaszczyźnie prac synodalnych jest kształtowanie sumienia.